

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt XVI. Primus proponitur Versus, & qua ratione dum anima in
obscuritate iter peragit, segura incedat, demonstratur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

CAPVT XVI.

Primum proponitur Versus, & qua ratione dum anima in obscuritate iter peragit, securam incedat, demonstratur.

In obscuro & satis tuta.

Quidam
adhibe-
re obse-
curam in
obscura
nat.
Obscuritas, de qua hoc loco loquitur Anima circa appetitus & potentias sensitivas interiores & spirituales (sicut iam diximus) versatur, quæ omnes in nocte istâ in suo lumine naturali obscurantur, vt hoc lumine repurgato possint supernaturali lumine illustrari. Appetitus siquidem sensitui & spirituales consopiti sunt & mortificati, nec valent rem aliquam, siue diuinam siue humanam dulciter degustare, affectus animæ oppressi & coarctati, nec sese mouere, aut alicui rei inniti possunt: imaginatio ligata nec aliquem discursum aptum formare potest: memoria extincta: intellectus obtenebratus: & quod hinc sequitur, voluntas etiam arida & angustiatâ, vniuersæque potentia euacuata, & super omnia hæc densa quædam & onerosa nubes animam premit, quæ illam coarctat, & quasi à Deo alienatam separat.

Hocque modo in *Obscuro* dicit se securam iter fecisse. Cuius securitatis causa recte est declarata, vt plurimum enim nunquam aberrat anima, nisi propter appetitus suos: vel propter delectationes suas, vel propter discursus suos, vel propter suas intelligentias, vel tandem propter affectus suos in quibus ordinatæ excedit, vel deficit, vel variat, vel aberrat, & inde ad ea, quæ non expediunt, fit pro-

pensa. Vnde omnibus operationibus, motibusque istis præpeditis; & ligatis perspicuum est, remanere animam ab errore in illis committendo, turam ac securam, non enim duntaxat à se ipsa libera euadit, verum etiam à duobus alijs inimicis, qui sunt mundus, & dæmon, qui affectibus & operationibus animæ extinctis nequeunt illam aliunde alioque modo bello laceffere.

Hinc sequitur, eo animam sectiorum esse, quo magis in obscuritate & à suis naturalibus operationibus *vaqua* incedit. Nam vt Propheta ait: *Perditio tua Israel: tantummodo in me auxilium tuum: interitus perditioque animæ ex ipsa tantummodo originem trahit* (hoc est, ab operationibus, appetitibusque suis interioribus & sensituius inordinatis) bonum autem (ait Dominus) tantum ex me. Quamobrem animæ hoc modo suis malis impetitæ, reliquum est, vt cõfestim conferantur vnionis cum Deo in appetitibus & potentijs suis bona, quæ vnio diuinæ illas cælestesque efficiet. Vnde tenebris istis duratibus, si anima sese reflectere voluerit, optimè animaduertet, quam parum appetitus & potentia ad vanas & inutiles res diuagentur: quamque securam & alienam se à vana gloria & superbia, ac præsumptione, falso item gaudio, alijsque id genus multis rebus, sentiat. Benè ergo deducitur, quod quia anima in obscuro incedit, tantum abest, vt se perendi periculum incurrat, vt etiam seipsam lucrificiat: siquidem in hoc statu virtutes acquirat.

Verum hinc cõfestim nascitur dubium quoddam, nimirum siquidem res diuinæ ex se prolunt animæ, illamque lucrificiunt & securam reddunt, cur in nocte ista obscurat Deus appetitus, potentiaque illius, etiam respectu rerum bonarum, idque

li 2

taliter

*Cur Deus
in nocte ista
obscurat poten-
tias & appetitus
animæ etiam
respectu rerum bo-
narum.*

B.
Annis
Cruce

vera
istica
NVI
129

Dubij re-
solutio.

taliter, vt etiam eis frui non possint, nec illis, sicut cæteris, vti & occupari, imò etiam aliqua ratione minus? Dubitationi huic respõdetur, plurimum expedire tunc animæ operationum suarum gustumque etiam in rebus spiritalibus vacuitatem, eo quod appetitus & potentias viles & impuras habeat: vnde quamuis potètijs istis, suauitas cõmunicatioq; supernaturalium & diuinarum rerum tribueretur, non possent illas, nisi vili infimoque modo recipere: nam quemadmodum Philosophus ait.

Omne quod recipitur ad modum recipientis recipitur. Vnde cum potentia ista naturales, puritate, viribus, capacitateque ad res supernaturales, secundum ipsarum modum, videlicet diuinum recipiendas & degustandas sint destituta, suoque duntaxat modo illas delibare valeant: conueniens & necessarium est, vt etiam circa hæc diuina obsecrentur, vt sit perfecta purgatio, vt postquam ablactata, repurgata, & annihilata in illo primo fuerint, vilem illum operandi, & recipiendi modum amittant, hocque modo disposita, & attemperata, vniuersa ista potentia & appetitus animæ, ad excelsa sublimiterque recipienda, sentienda, & degustanda diuina remaneant, quod fieri nequit, nisi prius vetus moriatur homo. Hinc est quod vniuersa spiritalia dona nisi desuper à Patre luminum in arbitrium appetitumque humanum descendant, licet quam maximè appetitum, & gustum suum ac potentias circa Deum exerceat homo, licet etiam videatur illi quod insigniter Deo potentia ista fruatur, non tamen illum, hoc diuino perfectoque modo, degustant.

Et ad hoc propositum (si iste esset locus opportunus) possemus hoc loco demonstrare quomodo reperiantur multi,

qui multis suauitatibus affectibusque in Deo & rebus spiritalibus persequuntur, & circa eum, potentiarum suarum operationes exerceant, & foras illis supernaturalia illa atque spiritalia esse arbitrantur, cum tamen nihil forte aliud sint, quam actus ac appetitus valde naturales & humani: cum enim huiusmodi actibus & appetitibus, in cæteris rebus vtantur, etiam illos cum eodem temperamento, circa res bonas, ob quandam naturalem facilitatem, quã ad mouendum & excitandum appetitum atque potentias ad quamlibet rem præditi sunt, exerceant. Si in illis quæ nobis dicenda supersunt oportuna sese attulerit occasio, de hac re agemus, nonnulla adducendo indicia, ex quibus dignosci possit, quando motus actionesque interiores animæ circa Deum sint solummodo naturales, quando verò spirituales tantum, quando verò spirituales & naturales simul. Nunc satis sit hic nosse, quod ad hoc, vt actus & motus interiores animæ possint à Deo sublimiter & diuine moueri, debere illos prius consopiri, obscurari, & tranquillari in naturalibus, quantum ad vniuersam ipsorum aptitudinem, operationemque spectat, donec deficient.

O ergo spiritalis anima: quando appetitum tuum videris obscuratum, affectus tuos aridos & coarctatos, potentiasque tuas ad quodlibet interius exercitium inhábiles & ineptas, non propterea affligaris; quin potius, magnam tibi felicitatem obuensis reputa: siquidem iam te Deus à te ipsa, auferendo ex manibus tuis facultates tuas liberat, quibus licet, quam optimè negotiata fuisses, nunquam ita perfecte secureque ob potentiarum istarum impuritatem ac ruditatem fuisses operata, quemadmodum nunc, quando Deus

portet tibi manu, te veluti cæcam in ob-
secritate, quò & quà te ignorante, ducit
quo tu nunquam oculis pedibusque tuis
vens licet quam optimè incederes, iter
facere sciuisses.

Causa porò ob quam non solum secu-
ra graditur anima, quando hoc modo va-
dit in tenebris, sed etiam maiora in dies
capit virtutum incrementa, magisque in
via spiritali proficit, est, quia vt pluri-
mum, quando anima nouas recipit prohi-
tatis profectusque accessiones, id fit per
viam per quam illa minus cogitat, imò in
qua ipsa se perire ordinariè arbitrat. Cū
enim ipsa nunquam nouitatem illam, quæ
eam excæcat, & à suo primo procedendi
modo deuiare facit, fuerit experta, potius
se perdere, quam lucrari existimat; cum se
videat in ijs quæ sciebat & degustabat pe-
rire, & per viam quam ignorat, & quæ illi
minimè sapit, proficisci. Quemadmodū
viator, qui vt nouas atque ignotas regio-
nes perat, alterius relationi nixus, nouis
ac sibi ignotis & inexpertis itineribus
graditur, non verò illis quæ ei fuerant an-
te explorata: (perspicuum siquidem est
non potuisse eum nouas ingredi regiones,
nisi itineribus nouis, nunquam cognitis,
ac illis quæ nouerat prætermisissis (eodem
modo anima quādo maximè in tenebris,
& nesciens incedit, proficit. Propterea
cum (sicut dictum est) Deus in hoc statu,
magister sit istius obcæcatæ animæ, opti-
me potest illa, iam quod mysterium hoc
intellexit, in veritate lætari dicere que:

In obscuro & satis iusta.

Alia etiam subest causa, cur in tenebris
istis, anima inceserit securā, estque quia
patiebatur: via enim patiendi securior &
vtilior est, quam via fruendi & faciendi.
Primo quia in patiēdo superadduntur

ei diuinæ vires, in faciendo autem & fru-
endo, debilitates ac imperfectiones suas
exercet. Secundo, quia in patiēdo exer-
centur & acquiritur virtutes, & purifi-
catur anima ac sapientior cautiorque e-
uadit.

Sed alia magis præcipua potest assi-
gnari causa, cur anima in tenebris ambulan-
do securā incedat, quæ ex parte distæ lu-
cis, vel obscuræ sapientiæ se tenet. Nam
taliter absorbet, & in se imbibit animam
hæc obscura contemplationis nox, illam-
que ad eò vicinam Deo constituit, vt ipse
illam protegat, & ab omni eo, quod Deus
non est, liberet. Cum enim in hoc statu a-
nima medicamenta sumat, vt sanitatem,
quæ est ipsemet Deus consequatur, exer-
cet illam maiestas sua, diētā & omnium
rerum abstinentiā habet appetitum nau-
seabundum respectu omnium illarum:
quemadmodum vt infirmus aliquis sane-
tur qui in domo sua magni fit, ad eò illum
in intimis cubiculis custodiunt, vt ne leui
quidem aura afflari patiantur, sed neque
solis luce frui sinunt, neque permittunt, vt
vestigia incedentium, domesticumque
strepitum percipiat, delicatissimo deni-
que eum cibo, & qui potius substantiale
alimentum præbeat, quam gratum sapo-
rem, idque ad mensuram, nutriunt.

Cunctas proprietates istas (quæ omnes
ad securitatem custodiamque animæ spe-
ctant) hæc obscura contemplatio illi ideo
confert, quia ipsa Deo proximior est effe-
cta. Et reuera quo amplius anima Deo
appropriat, eo obscuriores tenebras pro-
fundioresque, obscuritatem ob suam de-
bilitatem percipit, sicut ille qui propius ad
solem accederet, maiores tenebras maio-
remque cruciatum ab ipsius maximo splen-
dore propter debilitatem, impuritatem
ac breuitatem intuitus sui pateretur: vnde
ad eò immensa est lux spiritalis Dei,
li 3 adeo-

*Quo ma-
gis anima
Deo appro-
pinquat, eo
obscuriores
tenebras ob
suam de-
bilitatem
experitur.*

B.
Annis
Cruce

vera
istica

NV

129

adeoq; intellectu superat, vt quādo maxime ad eam accedit, illū excæcet & obfcurer. Atque hæc est causa ob quā ait Dauid, *ps. 17. 12.* posuisse Deum latibulū suum tenebras & tabernaculū suū in circuitu suo tenebrosam aquā in nubibus æris. Quæ tenebrosa aqua in nubibus æris est obfcura contemplatio. Diuinaq; in animabus sapientia, quemadmodum iam dicemus. Quod experitur ipsæ tanquā rem tabernaculo in quo ipsæ cōmoratur, vicinā, quando illas Deus magis sibi coniungit. Atq; ita quod in Deo est lux, claritasq; sublimior, id homini est obfcura tenebra, quemadmodū dicit S. Paulus, sed & Dauid confestim in in eodē Psalmo declarat, dicens: *Pro fulgore in cōspectu eius nubes transferūt*, id est, propter splendore, qui in eius præsentia reperitur, nubes & cataraqtæ egressæ sunt (videlicet pro intellectu naturali) cuius lux sicut dicit *Isaias. Obtebrata est in caligine eius.*

Ipsa 5. 30. Miserrabilis est vita nostra cōditio in qua tam difficulter veritatem agnoscimus.

Omiserabilis vitæ nostræ cōditio, in qua tanta cum difficultate veritas agnoscitur; siquidem id quod splendidius veriusq; est, nobis est obfcurius magisq; ambigū, & idcirco etiā illud fugimus, & ab eo quāuis maxime nobis expediat abhorremus, id verò quod magis conspicuū est oculosq; nostros ad impiet, hoc amplectimur, & quide cōsecramur, cū tamen illud tale sit, quod nobis minus expedit, quodque nos ad singulos feruæ passus facit corruere, o in quanto timore discrimineq; viuit homo, siquidē ipsamet ocolorū suorum naturalium lux, quā sequitur est prima quæ illū infascinat, & ne ad Deū redat, decipit, quod si viam, per quam eundū sit, videre velit, necessariū illi est oculos habere clausos, & in obfcuritate iter peragere, vt possit securus ab inimicis suis domesticis, qui sunt lensas & potētia ipsius proficisci. Optime igitur absconditur & protegitur hic anima in ista tenebrosa aqua

quæ est Deo vicina. Quemadmodū enim ipsimet Deo, pro tabernaculo & cubiculo deseruit, eodem etiā modo deseruit illi, pro perfecta protectione actecuritate, sicut hoc in tenebris sit, in quibus protegitur, sibiq; ipsi & omnibus alijs creaturā damnis absconditur, quemadmodū diximus. De huiusmodi enim animabus intelligitur quoq; illud quod in alio Psalmo ait Dauid. *abscondes eos in abscondito faciei tue, a cōturbatione hominum. Proteges eos in tabernaculo tuo, a contradictione linguarum.* Quibus verbis omne protectionis genus intelligitur: manere siquidem absconditū, in abscondito faciei Dei, a cōturbatione hominum, est obfcura contemplatione ista, cōtra occasiones vniuersas quæ ex parte hominū possunt illi obuēire, esse roboratā. Protegi verò in tabernaculo eius a contradictione linguarum, est manere animā huic aquæ tenebrosæ immerfam; quæ est tabernaculum de quo locuti sumus. Vnde quoniam anima vniuersos appetitus affectusq; suos ablatos & mortificatos habet, & potētias obfcuratas, est ab omnibus imperfectionibus, quæ spiritui repugnāt, immunis, siue illæ ex sua propria carne, siue ex cæteris creaturis oriantur. Quamobrē hæc anima optime dicere potest se *In obfcuro & securam incedere.*

Alia quoque non minus quā antecēdēs efficax ratio subest, ad penitus pernoscendum animam istam recte incedere. quāuis id in obfcuritate fiat: robor videlicet & fortitudo, quā hæc obfcura, dolorosa, tenebrosaque Dei aqua confestim animæ confert. Licet enim tenebrosa sit, aqua tamen est: & propterea recreat eā, reficit, ac roborat in ijs, quæ magis ei expediūt; licet hoc in obfcuritate & dolore perficiat. Illic enim animaduertit in se anima verā quandam seriamq; determinationem & energiam nihil huiusmodi perpetuandā, quod

quod Dei offensam esse arbitretur, nihilque eorum prætermittendi, quæ ad ipsius obsequium spectare videantur. Amor siquidem ille obscurus in ea cum quadam vigilantis sollicitudine & interiori eorum, quæ illius causa facere vel prætermittere, ad placendum illi debet, cura succeditur; oculare considerando, milleque modis indagando, si forte aliquam illi indignandi causam præbuerit: idque multo maiori cum sollicitudine & anxietate, quàm antea quemadmodum superius dictum est, cum de amoris anxietatibus ageremus. In hoc enim statu vniuersi appetitus, vires, potètiæque animæ, cum ab omnibus alijs rebus auulsæ & abstractæ sint, vniuersum conatum ac vires suas in Dei sui duntaxat obsequio impendunt. Hocque modo anima egreditur ex seipsa, & ab vniuersis rebus creatis, & ad dolcem delectabilemque diuini amoris vniõnem, in obscuro transit & secreta.

CAPVT XVII.

Secundus proponitur Versus, & qua ratione hæc obscura contemplatio arcana sit, demonstratur.

*Per secretam scalam
personata.*

Tres nobis proprietates ad trium dictionum, quæ præsentis versu continentur, intelligentiam, explicandæ sunt. Quarum duæ, *Secreta* videlicet & *Scala* ad oblecturam contemplationis de qua agimus noctem spectant: tertia autem, nimirum personata ad modum quo in hac nocte vitur anima, pertinet. Primo loco sciendum est, appellare in hoc versu animam obscuram contemplationem istam, per quam ipsa ad amoris vniõnem egreditur,

secretam scalam ob duas quæ in ea reperiuntur proprietates, quas iâ explicabimus.

Primo contemplationem istam tenebrosam, vocat *secretam*, eò quod sicuti superius attigimus, ipsa sit mystica Theologia, quam secretam sapientiam Theologi appellant: quæ sicuti sanctus Thomas docet, peculiarius communicatur infunditurque animæ per amorem, quod arcano ac secreto modo euenit, non interueniente naturali intellectus nec reliquarum potentiarum operatione. Vnde quoniam dictæ potètiæ hanc Mysticam Theologiam non attingunt, sed Spiritus sanctus infundit illam animæ (quemadmodum sponsa in Canticis asserit) ipsa qua id ratione fiat, minime agnoscente, appellatur *secreta*. Et reuera non solum ipsa rem hanc haudquaquàm intelligit, sed nec quispiam alius, nec dæmon ipse. Magister siquidem, qui illam instruit in anima substantialiter moratur, sed non ob id duntaxat appellari potest secreta, verum etiam proptereffectus, quos in anima producit. Non solum enim in tenebris purgationisque angustijs quâdo hæc secreta sapientia repurgat animam, secreta & arcana est, vt anima nihil de illa proferre sciat, sed etiam postmodum in ipsamet illuminatione, quando manifestius hæc sapientia illi communicatur, est adeo animæ occulta, vt illam agnoscere, nomenque illi, ad eam verbis explicandâ imponere nequeat, nam præterquâ quod nullo rãgitur anima desiderio illam propalandi, nullum etiam reperit modum aut rationem, sicut similitudinem, quæ illi omnino ad intelligentiam ad eò sublimem manifestadã, tamque delicatam & infusum spirituale sentimentum exprimendum satisfaciat. Vnde etsi quam maximo teneretur desiderio ista explicandi, & licet plurimos declarandi modos,

60. ge-

B.
Annis
Cruce

vera
istica

NVI
124